

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ ΤΟΥ ΒΡΙΚΙΟΥ "ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ,,

Οι πειραταί του Αιγαίου. Η αιχμαλωσία του «Παναγιώτη». Ο ήρωϊκός σμαιερέζης Μπισσόν. Μιά νύχτα τρικυμίας. Η άν παυχίης του κυβερνήτη. ΄Ετσι οι πειραταί έφραγίζονται. ΄Ερωτορές και αυτείσιας. Με τή θραυαλίδα στό χέρι. Τό τρομερό έλεκαύτομα. Ένα τραγικό ζημέρημα στη ΄Αστυπάλεια, κλπ. κλπ.

Α τελευταία χρόνια της Έλληνικής Έπαναστάσεως, χιλιάδες Έλληνων πειρατών λεηλοτούσαν συστηματικά τις ακτές της Μεσογείου και του Αιγαίου και έπετινθον εναντίον των εμπορικών πλοίων, άδιαφορώντων άνα αυτά ήσαν εχθρικά ή φιλικά: Γάλλικά ή Άγγλικά, Ρωσικά ή Τουρκικά.

Οι ναύαρχοι Ντέ Ρινώ και Κόδριγγτον, δικασταί της Γαλλικής και της Άγγλικής μοίρας της Μεσογείου, ένομενοι και με τους Ρώσους, είχαν άρχισι άγριο και ξενοτυτικό πόλεμο εναντίον των τελευταίων αυτών κυρσάφων. Πολλά πειρατικά πλοία είχαν κυρσθη από τό στόλο των σμαιζών, μεταξυ των οποίων και τό όραιο βρικό «Παναγιώτης».

Κατά την ώρα της αιχμαλωσίας

του, ό «Παναγιώτης» είχε πλήρωμα 66 άνδρων. Ωδηγήθηκε από τό σμαιαζικό στόλο στην Άλεξάνδρεια, όπου τό πλήρωμα τό επεδόασθη στη «Μάγισσα», Γαλλική κυρσέττα, ή οποία έφερε για τί Σμύθη.

Ο Γάλλος σμαιαζόςης Μπισσόν ανάλαβε τότε την κυρσνήση του «Παναγιώτη». Τού έδωσαν πλήρωμα από 21 άνδρας, από τους όποιους οι δεκατέντε ήσαν Γάλλοι και οι άλλοι Έλληνες έθελονταί.

Ο «Παναγιώτης» θά συνόδετε τί «Μάγισσα» στο ταξείδι της και τά δύο πλοία ξεκίνησαν μαζί από την Άλεξάνδρεια. Μά, κατά τί νύχτα της 4 Νοεμβρίου 1827, άγριοι καταγής και τρικυμια έξέπασε στο πέλαγος και τά δύο πλοία, που πάλεων με απόγονους έναντίον των στοιχείων της φύσεως, άποχωρήσθηκαν.

Τότε ο Μπισσόν βλέποντας πως ήταν αδύνατο να συνεχισι τό ταξείδι του μ' αυτό τον κυρσό, άναγκάστηκε να καταγύρη στην Άστυπάλεια, κοντά στην οποία έπλεε.

Μά, μόλις τό βρικό προσέγγισε στό νήσο, δύο από τους Έλληνες ναύτες του έπασαν στη θάλασσα κ' έδραπέτευσαν κολληπόντες. Ο Μπισσόν, ό όποιος ταξείδετε άρετά χρόνια τώρα στο Αιγαίο, ήξερε πως οι νησιώτες άποστήσαν πολύ τους πειρατάς, γιατί τους έφροδόντουσαν, και γι' αυτό τους έδιναν συχνά βοήθεια και καταγύρη. Φοβούμενος λοιπόν μήπως οι ναύτες που του δραπέτευσαν συνεννοηθούν με τους κατοίκους του νησιού και τού στήσουν κυριά περιδία, άπερσισε από σμαιζών με τον πλότο του Τρεμνέντε, ή όποιος τού ζοη'μετε και για δεύτερους πλοίαρχος, κ' άποκαρσθήσαν άμέσως από την Άστυπάλεια. Και, έτσι, παρ' όλο τον άθλιο κυρσό, άνοιξαν τά ναύα του και ξεκίνησαν.

Μά ό άνεμος, που ως εκείνη τί στιγμή φροσσε άγριος και δυνατός, έπασε έξαφνα, τά πανα έφροσώσαν κ' ό «Παναγιώτης» πώλις και μετά βίας κατορθώσασε να προσηγύρη ένα δύο μίλλια.

Ο Μπισσόν, τού όποιος τό μάτι δέν έξοκλιώσαν από τις ακτές της Άστυπαλείας, θύ έδινε τό πανα γιά να βοισκόταν εκείνη τί στιγμή άνοχητά στο πέλαγος, εκτεθειμένος φώς και στη μεγαλειότερη τρικυμία. Θά προσηγύρη να παλέγη με τό μικρό πλήρωμα τους εναντίον όλων των στοιχείων της φύσεως, παρά με τους τρομερούς Έλληνες πειρατάς, τους όποιους από στιγμή σε στιγμή περίμενε να ξεπροβάλλουν από την Άστυπάλεια.

Τό βρικό έντομεταξυ είχε άναηγήσει σχεδόν στη θέσι του.

Τέλος, κατά τίς δύο τί νύχτα, ένα τό φεγγάρι έγρσώσασε δίη την έκταση του σκοτεινού Αιγαίου, ό Μπισσόν είδε με τό κιάλι του να ξεκινούν από την άκτι της Άστυπαλείας δύο μεγάλες βάρκες, διεκινούμενες προς τον «Παναγιώτη». Κατάλαβε άμέσως ότι έφρόκειτο περί έπδρομής Έλλήνων πειρατών, οι όποιοι ήθελαν κ' άνακαταλάβουν τό αιχμαλωτισμένο πειρατικό βρικό.

λωτισμένο πειρατικό βρικό.

Ο Μπισσόν κάλεσε τότε τον Τρεμνέντε στον και του είπε: — Φίλε μου, καθώς φαίνεται, σε λίγο δια θα έγουν τελειώσι για μάς. Δέν θα ξαναδοθιμε πειά τί Γαλλία... Πρέπει όστόσο με τό θανάτο μας να φανοθιμε χρήσιμο στην πατρίδα μας και σε όλους τους ναυτικούς που ταξείδουν σ' αυτές τις θάλασσες... Πρέπει οι δαμονομένοι αυτοί πειραταί να μη κυρσέσουν τό πλοίο που μου έμπιστεθήκε ό ναύαρχός μας και να πεθάνουν κάτω από τά ίδια συντρίμια με μάς... Γι' αυτό θ' άνατινάξω τον «Παναγιώτη» στον άέρα!...

Ο Τρεμνέντε, χωρίς κ' άπαντήση στα λόγια του καπετάνιου του, τού έσπ'ε άμίλητος τό χέρι, γιατί ό ίδιος ήρωϊσμός των έμφύζονε κ' αυτόν.

Όταν ή βάρκες πληρώσαν τό κυρσάδι, σε άπόστειοι βόλης τυρσοκιοί, οι Γάλλοι είδαν ότι στην κυρσμά άπ' αυτές έπέδωσαν κυριά έξηνηταία πειραταί. Δέν ήπ'ηξε κυριά έλλις ότι μορσοδών να κινήσουν ένα έγθρό δύο μεγαλιότερο τους στον άίρημ, σχεδόν έξα πλόσο. Τότε όλ' οι Γάλλοι ναύτες, που ήσαν ός έπί τό πλείστον ήρωϊκά παιδιά της Βρετανής κ' άντάξιοι του καπετάνιου του, προσηγύρη να παραδοθούν, άποτάσσαν να παύήσουν άρμυρά τί ζωή τους.

Ο Μπισσόν τους ένεθώρσασε κ' αυτός με τά λόγια και, δίνοντας τό παραδειγμα, έπαρσώβησε φρότος εναντίον των πειρατών.

Όλοι οι Γάλλοι τον έμμηθήσαν. Τού κάκου όμως, γιατί οι πειραταί άδιαφορώντας έντελώς τίς σμάιρες, έξοκολουθούσαν τό δρόμο τους προς τό πλοίο, τό όποιο τέλος έδιπλώσων.

Τότε ό Μπισσόν άνοιξε ένα φυτλι και ήγχε και σάθημα μρός την πόρτα της περιτασοθήκης του πλοίου, ένα συγγρόνος παρσοκοιουθώσας άνησος τις κινήσεις των πειρατών, των όποιων, άνάμεσα από τους πυρσοβολισμούς, άκούγχε τις βλαστήμιες.

Τέλος, οι Έλληνες έφρ'εξαν τους γάντζους τους έναντι στον «Παναγιώτη».

Ο πλότος Τρεμνέντε πληρώσασε τότε τό γενναίο καπετάνιο του, τού όποιοι ήξερε τις προθέσεις. Πήγασε να σμαιρσθή την τόχη του. Μά ό Μπισσόν δέν ήθελε άπ' αυτόν μά τέτοια φησία και έξέρωσσε τον θαρραλέο αυτόν πλότο να σωθί διά τίς φεγγής.

— Φύγε, τού είπε, σε ίκετυέο... Ζήσε για τί Γαλλία, ή οποία έχει άνάγχε παιδιόν σαν και σένα!... Ζήσε για... χάρη μου!... Θέλω να πάς να βρής, εκεί κάτω στη μικρονή με Βρετανή, την άγυατή μου άδελφή και να τίς πής ότι σ' αθήη είχα άμερωμένους όλες μου τίς σκερτες κατά τίς τελευταίες μου στιγμες... Να τίς πής άκόμη ότι πεθανα όπως πεθάνουν όλοι οι Βρετανοί, σαν ήρωες!...

Τότε οι δύο ήρωϊκοί ναυτικοί έπασαν ό ένας στην άρχαλιά του άλλου και άντάλλαξαν ένα φιλή, τό φιλή τού θανάτου.

Οι Έλληνες έντομεταξυ έφραν κατακλίσει τό κατάστρωμα του «Παναγιώτη» βγαίνοντας κυρσές νήσος και θρηάμμο.

— Έμπρός, πλότε! είπε τότε ό ήρωϊκός Μπισσόν άπαλαυσόμενος από την περιτύψη του Τρεμνέντε... Είνε άκόμη κυρσός να φήγχι!... Ειδσοήσασε και τούς ναύτες να σωθούν.

Ο Τρεμνέντε προσηγύρη φώναξε άμέσως σε όσους ναύτες είχαν κλητύσει από τά χέρια των νησιτών, να πέσουν στη θάλασσα για σωθούν. Όταν έπασαν όλοι, έπασε τέλος και αυτός, προσυζόμενος στο Θεό ύπέρ της σωτηρίας του.

Έξωρσασε μια τρομαχτική έξοχησι άντήγησος και ό «Παναγιώτης», μέσα σ' ένα δλοκαύτομα, σμαρσώστηκε σε άναρσθήματα συντρίμια, γεμίζοντας όλο τό πέλαγος γύρω...

Ο Μπισσόν τον είχε άνατινάξει στον άέρα. Όταν σε λίγο ό ήλιος πρόσθεσε λαμπος, έφώτισε με τίς άχτινες του τί θάλασσα, στην όποια προόλιγο είχε εκτυλιχθή τό τρομερό αυτό δράμα, και την παρალი της Άστυπαλείας, στην όποια βρισκότουσαν μερικά από τά συντρίμια του «Παναγιώτη», άνακατεμένα με μέλη των φονθενθέντων κατά την άνατινάξι πειρατών.

Στην παρალი επίσης βρισκότουσαν ζωντανοί με...

Ο Μπισσόν είδε με τό κιάλι του δύο βάρκες...

Ο Μπισσόν τον είχε άνατινάξει στον άέρα.

